

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/24/2021
Identifikačné číslo spisu: 1115225416
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1115225416.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Energetika Sered', s.r.o., so sídlom Mlynárska 4677/39, Sered', IČO: 47 067 578, zastúpený BEATOW PARTNERS, s. r. o., so sídlom Panenská 23, Bratislava, IČO: 36 868 841, proti žalovanému 1/ Západoslovenská energetika a.s., so sídlom Čulenova 6, Bratislava, IČO: 36 361 518 a žalovanému 2/ ZSE Energia, a.s., so sídlom Čulenova 6, Bratislava, IČO: 36 677 281, obaja zastúpení ius aegis, s.r.o., so sídlom Nedbalova 12, 811 01 Bratislava, IČO: 36 857 203, o zaplatenie 39.309,88 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/165/2015, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. septembra 2019, č. k. 4Cob/96/2018-465, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca m á n á r o k proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 3. júla 2017, č. k. 27Cb/165/2015-375, v prvom výroku konanie v časti zastavil. Druhým výrokom pripustil zmenu žaloby v znení podľa návrhu žalobcu zo dňa 21. marca 2017. Ďalšími výrokmi uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 41.374,05 eur spolu s úrokmi z omeškania a žalovanému 2/ sumu vo výške 35.381,15 eur spolu s úrokmi z omeškania. Posledným výrokom priznal žalobcovi vo vzťahu k trovám konania plný úspech v spore.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca žiadal, aby súd určil, že právo žalobcu na podporu v súlade s ust. § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ a ust. § 4 ods. 1

písm. b/ a c/ zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2014 (ďalej len „zákon o POZE“), vo vzťahu k špecifikovanému zariadeniu na výrobu elektriny pre rok 2015 nezaniklo a určil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 19.898,32 eur s prisl. a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť istinu vo výške 19.411,56 eur s prisl. a obom povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. Návrhom zo dňa 21.3.2017 zobral žalobca návrh v časti výroku určujúceho, že právo nezaniklo, späť, a zároveň rozšíril návrh tak, že žiadal, aby súd určil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi celkovo sumu vo výške 41.317,05 eur s prisl. a žalovanému 2/ sumu vo výške 35.381,15 eur s prisl. Súd prvej inštancie konanie v časti zastavil a pripustil zmenu žaloby uznesením zo dňa 3.7.2017.

3. Konštatoval, že predmetom sporu je nárok žalobcu na fakturáciu podpôr, ich výška a splatnosť vo faktúrach nebola sporná. Žalovaní oznámeniami z roku 2014 oznámili žalobcovi stratu nároku na podporu za rok 2015 v zmysle rozhodnutí Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“). Podľa žalobcu mu žalovaní neoznámili, čím porušil povinnosť podľa ust. § 4 zákona o POZE, porušenie špecifikoval až žalovaný 1/ v podaní zo dňa 9.1.2015. Porušenie malo spočívať v skutočnosti, že nedošlo k vráteniu doplatku za rok 2013 v zákonnej lehote (podľa ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE) najneskôr do 15.4.2014, ale až 29.5.2014, čím došlo k zániku zmluvy o dodávke. Žalovaný 1/ preto ponúkol žalobcovi uzatvorenie novej zmluvy, avšak s nižšou cenou za výkup. Žalobca v konaní namietal, že k tvrdenému porušeniu povinnosti nedošlo jeho konaním, ale predchádzajúcim prevádzkovateľom zariadenia, teda sankcionovať možno následne len subjekt, ktorému bola podpora vyplatená. Lehota na vrátenie doplatku tak, ako to uvádzajú žalovaní, podľa žalobcu nemá oporu v zákone, preto v súlade s legislatívou v roku 2015 pokračoval vo výrobe elektrickej energie a zasielal žalovaným faktúry.

4. Súd prvej inštancie musel vyhodnotiť, či nevrátením doplatku bývalým prevádzkovateľom zariadenia do 15.4.2014 došlo k strate podpory zariadenia bez ohľadu na skutočnosť, že zariadenie už prevádzkoval nový subjekt - žalobca. Tiež skutočnosť, či sa na zariadenie vzťahuje sankcia straty podpory s ohľadom na ust. § 18e zákona o POZE, a či žalobcovi vzniklo za energiu vyrobenú v roku 2015 právo na podporu. Ako nesporné vyhodnotil množstvo energie vyrobenej a dodanej žalobcom v roku 2015 vysokoúčinnou metódou a výšku potencionálneho nároku žalobcu na podporu voči žalovaným v prípade, ak mu zostalo právo na podporu napriek ich tvrdeniam.

5. Mal za preukázané, že k tvrdenému porušeniu povinnosti došlo predchádzajúcim prijímateľom podpory ustanovenej v ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE a žalovaní uplatnili na toto sankciu upravenú v ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE, čo bolo podľa súdu prvej inštancie v rozpore s právnou úpravou. Toto tiež uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vo svojom náleze PL. ÚS 50/2015 zo dňa 22.3.2017. Súd prvej inštancie na jeho základe vyhodnotil postup žalovaných vo vzťahu k tvrdenej strate nároku na podporu žalobcu ako nezákonný. Žalobca nemohol stratiť právo na podporu v roku 2015 podľa ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE na základe porušenia povinnosti prechádzajúcim prijímateľom podpory upravenej v ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE.

6. Podľa súdu prvej inštancie bolo potrebné interpretovať ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE (Ak sa v nasledujúcom kalendárnom roku nepreukáže, že vyrábal vysoko účinnou kombinovanou výrobou, je povinný doplatok podľa odseku 1 písm. c) vrátiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla) tak, že výrobca má celý nasledujúci rok na preukázanie spôsobu výroby elektriny, a až v prípade, ak sa v rámci tejto lehoty spôsob výroby nepreukáže, vznikne mu povinnosť vrátiť doplatok alebo jeho časť. V danej veci bol sporný rok 2013, čiže predchádzajúci prevádzkovateľ zariadenia mal celý rok 2014 na preukázanie spôsobu výroby elektriny, a teda lehota na vrátenie časti doplatku mu vznikla až v roku 2015 (do 15. apríla 2015), čo dodržal (uhradil 29. mája 2014), a teda žalovaným nevznikol nárok na uplatnenie žiadnej sankcie.

7. Ako nelogický vyhodnotil postup žalovaných, ktorí na jednej strane tvrdili, že všetky práva a povinnosti v zmysle zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie sa viažu na zariadenie, bez ohľadu na jeho aktuálneho vlastníka, a preto tvrdili, že žalobca nemá právo na podporu, pričom na druhej strane preukázateľne vymáhali vrátenie časti doplatku na predchádzajúcom vlastníkovi v čase, keď už vlastníkom a prevádzkovateľom zariadenia bol žalobca. Súd prvej inštancie vyhodnotil postup žalovaných, ohľadom straty podpory žalobcu na elektrinu vyrobenú a dodanú v roku 2015 vo vzťahu ku žalobcovi, ako nezákonný postup s tým, že v rozpore s právnou úpravou platnou v rozhodnom čase rozšírili šikanóznym výkladom aplikáciu zákonného ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE na porušenie povinnosti upravenej v ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE.

8. Keďže žalobca uniesol dôkazné bremeno preukázania povinnosti žalovaných zaplatiť mu žalované istiny v rozsahu 100% istiny vrátane uplatneného príslušenstva, súd prvej inštancie priznal aj uplatnený nárok na úroky z omeškania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

9. O odvolaní žalovaných rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4Cob/96/2018-465 zo dňa 19. septembra 2019 tak, že v prvom výroku rozsudok súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia vo veci samej potvrdil. Druhým výrokom, v časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že pre vec boli významné právne závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS. 50/2015 zo dňa 22.3.2017 (ďalej len „Nález“), o ktoré oprel svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Smerodajným bol názor ústavného súdu (str. 22), podľa ktorého „V nadväznosti na citované ústavný súd považuje za žiaduce (nad rámec návrhu skupiny poslancov uviesť, že popri povinnostiach ustanovených v § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE ustanovuje výrobcom elektriny s právom na podporu aj ďalšie povinnosti ustanovené v § 4 ods. 4 až 7 tohto zákona. Na porušenie týchto povinností sa však skupinou poslancov namietaný sankčný mechanizmus ustanovený v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE nevzťahuje. Z ustanovení § 16 ods. 1 písm. a) až d) zákona o podpore OZE totiž vyplýva, že porušením týchto povinností sa výrobcovia elektriny s právom na podporu dopustia správnych deliktov, ktoré sú sankcionovateľné uložením pokuty Štátnou energetickou inšpekciou podľa § 16 ods. 2 písm. a) tohto zákona.“

11. Ďalej uviedol, že žalovaní svoje odvolanie postavili na pochybeniach súdu prvej inštancie v troch rovinách:

- námietke nesprávneho názoru súdu ohľadom nemožnosti aplikácie ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE na ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE vzhľadom na Nález,
- kritike právneho názoru v Náleze,
- kritike Nálezu v časti, v ktorej jeho odôvodnenie nie je konformné s argumentáciou žalovaných, pričom však vyzdvihujú časti Nálezu, ktoré boli súladné s ich tvrdeniami.

12. K námietke žalovaných, že súd prvej inštancie v odôvodnení stroho odkázal na citáciu Nálezu, v ktorom sa uvádzalo, že súkromnoprávny sankčný mechanizmus v § 4 ods. 3 zákona o POZE sa na porušenie § 4 ods. 4 daného zákona nevzťahuje, vzhľadom na sankcionovateľnosť podľa § 16 zákona o POZE - správny delikt, pričom si bez ďalšieho osvojil časť odôvodnenia Nálezu na strane 22, ktorá nezodpovedala normatívnemu jadrú Nálezu, majúci za to, že tento postup je arbitrárny, nesystematický, nekompetentný a nedostatočne odôvodnený, odvolací súd uviedol, že právny názor vyjadrený v Náleze rešpektuje, nakoľko ide o rozhodnutie vyššej súdnej authority, pričom tento názor nebol prekonaný odlišným rozhodnutím ústavného súdu, preto nebol dôvod, aby sa odvolací súd od neho odchýlil. Danú námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú a konštatoval,

že odôvodnenie súdu prvej inštancie je dostatočné, výstižné a vecne správne. Súd prvej inštancie zrozumiteľne a výstižne vysvetlil v bode 58. jeho odôvodnenia, na základe akých dôvodov vec právne

posúdil tak, že uplatnený nárok žalobcu považoval za dôvodný, pričom odôvodnil svoje právne závery, preto nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalovaných, že len stroho odkázal na citáciu Nálezu.

13. Ďalšie vytýkané pochybenie súdu prvej inštancie malo spočívať v právnom názore k výkladu ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE tak, že umožňuje vrátiť doplatok do 15.4.2015, a že súd nesprávnym právnym výkladom druhej vety ustanovenia došiel k záveru, že doplatok mal žalobca vrátiť správne do 15.4.2015 a nie do 15.4.2014. Tu poukázal odvolací súd na skutočnosť, že konanie žalovaných vo vzťahu k tvrdenej strate nároku na podporu žalobcu vyhodnotil súd prvej inštancie ako nezákonné, keď na porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 4 zákona o POZE žalovaní uplatnili sankciu upravenú v ust. § 4 ods. 3 daného zákona, čo bolo podľa Nálezu v rozpore s právnou úpravou. Ďalej uviedol, že žalovaní žiadnym spôsobom nepreukazovali svoje tvrdenia, že nimi poskytnutý výklad spôsobu vyplácania podpory predstavuje zaužívanú obchodnú prax medzi stranami, preto sa odvolací súd priklonil k interpretácii ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE prezentovanej súdom prvej inštancie. Stotožnil sa s názorom, že výrobca má celý nasledujúci rok na preukázanie spôsobu výroby elektriny. Až v prípade, ak v rámci tejto lehoty spôsob výroby nepreukáže, vznikne mu povinnosť vrátiť doplatok alebo jeho časť (v danom prípade do 15. apríla 2015) z dôvodu, že takýto výklad zodpovedá gramatickému hľadisku i pravidlám formálnej logiky.

14. Na záver odvolací súd uviedol, že sa nestotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd prvej inštancie priznal žalobcovi plný úspech v spore. V odôvodnení v bode 64. a 65. uviedol, že o nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Súdu prvej inštancie neodôvodnil, prečo priznal žalobcovi plný úspech, a tým aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu napriek skutočnosti, že konanie zastavil v späťvzatej časti, týkajúcej sa určenia, že právo na podporu nezaniklo. Súd prvej inštancie neuviedol, z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobca mal plný úspech vo veci, keď aplikoval § 255 CSP, nevysvetlil, z akého dôvodu na daný prípad neaplikoval § 256 ods. 1 CSP, čo založilo nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia v časti výroku o trovách.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali včas spoločne dovolanie obaja žalovaní (ďalej aj „dovolatelia“), prípustnosť ktorého odôvodnili podľa ust. § 420 písm. f/ CSP a zároveň podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolatelia navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Podľa dovolateľov sa odvolací súd s právnym posúdením veci a riešením relevantných otázok, na ktorých žalovaní založili svoje odvolanie, nezaoberal, keďže rovnako ako súd prvej inštancie s odkazom na čl. 2 ods. 2 CSP si osvojil časť Nálezu s tým, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax. Odvolací súd rozhodol bez náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia. K uvedenému poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 3Cdo/27/2019, podľa ktorého riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (teda po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

17. Vadu zmätočnosti videli v skutočnosti, že odvolací súd len uviedol, že pre konanie boli významné právne závery formulované Nálezom, pričom sa nevysporiadal s námietkami žalovaných o nemožnosti aplikácie názoru na strane 22 Nálezu v danej veci. Odvolací súd sa tiež nevysporiadal s tým, že Nález posudzoval súlad § 4 ods. 3 zákona o POZE s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom ústavný súd konštatoval súlad predmetného ustanovenia, a zároveň potvrdil vysoký verejný záujem na plnení povinností výrobcov podľa zákona o POZE.

18. Dovolatelia tvrdili, že situácie, kedy môže dôjsť k neoprávnene vyplatenému doplatku, môžu byť rôzne, a preto nie je vhodné a účelné presne odkazovať na konkrétne ustanovenia zákona o POZE. Majú

za to, že posledné slová v ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE sú naformulované vo všeobecnej a generálnej rovine, odkazujúc na akékoľvek ustanovenie zákona o POZE. Tvrdia, že pre rozhodnutie o odvolaní bolo rozhodujúce ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE veta druhá, podľa ktorého pokiaľ výrobca nepreukáže, že vyrábala vysoko účinnou kombinovanou výrobou, je povinný doplatok vrátiť do 15. apríla. Majú za to, že nevrátenie vyplateného doplatku v stanovenej lehote napĺňa skutkové znaky v § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE. Všeobecná povinnosť v tomto ustanovení je následne vo vzťahu k výrobcom elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou elektriny a tepla precizovaná v § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE. Podľa dovolateľov dôsledkom precizovania ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE ustanovením § 4 ods. 4. druhá veta zákona o POZE je, že § 4 ods. 3 daného zákona sa vzťahuje na prípad, kedy výrobca elektriny síce porušil povinnosť vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa ust. § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE, avšak následne, po uvedenej lehote, tento doplatok vrátil.

19. Odvolací súd podľa dovolateľov nepristúpil k riešeniu relevantných právnych otázok, pričom len konštatoval, že právny názor vyslovený v Náleze odvolací súd rešpektuje, nakoľko ide o rozhodnutie vyššej súdnej autority. Už v odvolaní namietali, že časť Nálezu osvojená si odvolacím súdom ako ustálená rozhodovacia prax a právny názor vyššej súdnej autority, nemôže byť takto posudzovaná, keďže predmetom Nálezu bola iná právna otázka (súlud § 4 ods. 3 s Ústavou). Ústavný súd sa v Náleze venoval problematike ústavnosti § 4 ods. 3 zákona o POZE, v spojení s povinnosťami uvedenými v ods. 2 totožného paragrafu, a len v jednom odseku sa vyjadril k ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE, ktoré si odvolací súd osvojil, aj napriek faktu, že táto časť odôvodnenia vôbec nezodpovedala normatívnemu jadru Nálezu. Postup odvolacieho súdu je tak arbitrárny a nesystematický, v jeho rozhodnutí absentuje právne presvedčivé odôvodnenie. Navyše, názor ústavného súdu vo vzťahu k § 4 ods. 4 zákona o POZE uvedený nad rámec sťažnostných dôvodov dvoma vetami na strane 22. Nálezu nie je právnym názorom ústavného súdu, ktorý by bol pre všeobecné súdy nižšej inštalácie záväzný, a ktorý by si všeobecné súdy mohli bez akejkoľvek právnej úvahy osvojovať, pričom ho nemožno považovať ani za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ podľa čl. 2 ods. 2 CSP.

20. V ďalšom poukázali na to, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s argumentáciou, či súkromnoprávna sankcia môže existovať popri verejnoprávnej, pričom Nález na jednej strane uvádza, že na ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE sa vzťahuje sankcia - správny delikt podľa ust. § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o POZE, avšak podľa dovolateľov sa opomenulo to, že rovnako aj porušenie podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE predstavuje správny delikt ex lege podľa ust. § 16 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona o POZE. Zo znenia ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE je nesporné, že na ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE sa vzťahuje tento súkromnoprávny sankčný mechanizmus. Podľa dovolateľov je tomu tak z dôvodu, že právny poriadok umožňuje, aby súkromnoprávna a verejnoprávna sankcia popri sebe koexistovali, resp. pôsobili súčasne na subjekt. V odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu tak absentujú akékoľvek odpovede na základné otázky a argumenty, ktorými žalovaní odôvodňovali svoje odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštalácie, čo spôsobuje nedostatočne odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu, a tým porušenie práva na spravodlivý proces.

21. Dovolatelia prípustnosť svojho dovolania vyvodili aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či povinnosť výrobcu elektriny vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa ust. § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej povinnosti vrátiť doplatok (bez časového ohraňovania) podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE, a teda, či porušením povinnosti podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE dochádza k porušeniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE bez možnosti následnej liberácie v dôsledku vrátenia doplatku po lehote uvedenej v § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE. Súčasťou tejto právnej otázky je podľa

dovolateľov zároveň aj otázka,

či sa sankčný mechanizmus nemožnosti uplatnenia podpory podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE vzťahuje aj na § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE (nakoľko konkretizuje ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE) v prípade žalobcu, ktorý síce porušil povinnosť vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE avšak následne, po stanovenej lehote, tento doplatok vrátil.

22. Odvolací súd podľa nich právnu otázku riešil iba s odkazom na čl. 2 ods. 2 CSP tak, že si len osvojil názor prezentovaný ústavným súdom na str. 22 Nálezu, bez náležitého a odôvodnením súdneho rozhodnutia deklarovaného procesu právneho posudzovania veci. Z Nálezu nevyplýva, že by sa ústavný súd zaoberal riešením tejto právnej otázky, neskúmal, či duplicitná úprava povinnosti výrobcu elektriny vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy nie je vyjadrením špeciality právnej úpravy uvedenej v § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE vo vzťahu k § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE.

23. Dovolateľa majú za to, že povinnosť výrobcu elektriny (žalobcu), vrátiť doplatok do 15. apríla, podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej povinnosti vrátiť doplatok (bez časového ohraničenia) podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE, a teda, že porušením povinnosti podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE dochádza k porušeniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE bez možnosti následnej liberácie v dôsledku vrátenia doplatku po lehote uvedenej v § 4 ods. 4 zákona o POZE. S odkazom na § 4 ods. 3 zákona o POZE tak žalobca nemôže uplatňovať právo na podporu na nasledujúci rok, a to aj napriek tomu, že doplatok dodatočne, po uplynutí lehoty podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE, vrátil.

24. Nesúhlasia s názorom ústavného súdu, ktorý si osvojil odvolací súd, že sankčný mechanizmus straty podpory podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE nemožno aplikovať na § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE, nakoľko toto porušenie je správnym deliktom, ktorý postihuje § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o POZE (štátna energetická inšpekcia). Majú za to, že zákon o POZE umožňuje, aby súkromnoprávna a verejnoprávna sankcia popri sebe koexistovali. Zdôrazňujú, že vo vzťahu k povinnostiam výrobcov elektriny existuje dôležitý verejný záujem na ich dodržiavaní, pričom však rozsudok odvolacieho súdu toto nezohľadňuje. Aj v Náleze sa ústavný súd vyjadril, že za situácie, keď výrobcovia elektriny z obnoviteľných zdrojov energie majú nárok na zákonom ustanovené formy podpory, ktorých hodnota je aj podľa tvrdenia skupiny poslancov mimoriadne vysoká, je celkom prirodzené a legitímne, ak zákonodarca viaže poskytnutie podpory na dôsledné dodržiavanie povinností ustanovených zákona o POZE výrobcami elektriny.

25. Ďalšia právnu otázku, od ktorej vyriešenia závisel rozsudok odvolacieho súdu, bola podľa dovolateľov otázka výkladu lehoty podľa ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE, t. j. povinnosť vrátiť doplatok do 15. apríla. Podľa dovolateľov mal odvolací súd nesprávnym právnym výkladom druhej vety § 4 ods. 4 zákona o POZE prísť k záveru, že doplatok mal žalobca vrátiť nie do 15. apríla 2014, ale až do 15. apríla 2015. Odvolací súd si nesprávne vyložil celý mechanizmus vyplácania doplatku pre vysoko účinnú kombinovanú výrobu, právnu normu si vyložil izolovane, bez systematického pohľadu na celý zákon a zohľadnenia špecifik spojených s vysoko účinnou kombinovanou výrobou.

26. V ďalšom priblížili postup/spôsob potvrdenia „ozelenenia“ vyrobenej elektriny a jej fakturácie, pri ktorej má výrobca elektriny právo na podporu formou doplatku a ceny elektriny na straty, pričom s vysokoúčinnou kombinovanou metódou výroby elektriny je spojený špecifický administratívny proces v tom, že potvrdenie o pôvode elektriny kombinovanou výrobou sa vydáva za predchádzajúci rok. Tvrdia, že síce počas (predchádzajúceho) roka sa vypláca podpora doplatkom a cenou elektriny na straty za vyrobenú elektrinu, ale jej „ozelenenie“, resp. potvrdenie, že ide o elektrinu vyrobenú vysoko účinnou kombinovanou výrobou, sa potvrdí až v nasledujúcom kalendárnom roku. Teda, výrobca dostáva doplatok, ale v podstate bez právneho dôvodu, tento titul nadobúda až následne po vydaní potvrdenia za

predchádzajúci rok.

27. Vzhľadom na uvedené dovolatelia majú za to, že v priebehu roku 2013 bola riadne fakturovaná žalobcom vyrobená elektrina, avšak bez preukázania, že bola vyrobená vysoko účinnou kombinovanou výrobou - potvrdením o pôvode elektriny vyrobenej vysokoúčinnou kombinovanou výrobou. Následne dňa 3.4.2014 úrad vydal potvrdenie o pôvode elektriny vyrobenej vysokoúčinnou kombinovanou výrobou za predchádzajúci rok 2013, ktorým potvrdil, že elektrina v roku 2013 bola vyrobená vysokoúčinnou kombinovanou výrobou (tzv. ju „ozelenil“) a bola uplatnená u žalovaných na preukázanie, že bola vyrobená vysokoúčinnou kombinovanou výrobou. Preto ak sa v roku 2014 (nasledujúci kalendárny rok) po roku, v ktorom bol doplatok riadne fakturovaný, nepreukázalo, že táto elektrina bola vyrábaná vysokoúčinnou kombinovanou výrobou (potvrdením o pôvode elektriny kombinovanou výrobou preukazujúc, že všetko fakturované množstvo bolo vyrobené vysoko účinnou kombinovanou výrobou), bol žalobca povinný vrátiť neoprávnene vyplatený doplatok späť žalovanému 1/ do 15. apríla 2014 - ako do najbližšieho 15. apríla. Tvrdia, že nie je sankcionovateľné to, že bol vyplatený doplatok za množstvo elektriny, na ktoré sa vzťahuje podpora, ale to, že nebola dodržaná lehota do 15. apríla 2014.

28. Ak by žalobca nefakturoval v roku 2013 doplatok žalovanému 1/, a na základe potvrdenia vydaného v roku 2014 o pôvode elektriny za prechádzajúci rok 2013, bolo potvrdením o pôvode elektriny kombinovanou výrobou preukázané, že išlo o elektrinu vysoko účinnou kombinovanou výrobou (tzv. by ju „ozelenil“), žalobca by mal právo uplatniť si doplatok za takto vyrobenú elektrinu v roku 2013 u žalovaného 1/, a to do konca roku 2014.

29. Na záver dovolateľa uviedli, že uvedený spôsob vyplácania podpory predstavuje reálny výkon podnikania v danej regulovanej oblasti, pričom žalobca nemá zákonný, logický, ani praktický dôvod, aby neoprávnene uhradený doplatok zadržoval 15,5 mesiaca. Odvolací súd uvedenú skutočnosť nesprávne právne posúdil, uvedené otázky dovolateľa považovali za zásadné s mimoriadnym významom pre prevádzkovateľov regionálnych distribučných sústav ako aj pre výrobcov elektriny. Dovolatelia navrhli najvyššiemu súdu, aby rozsudok odvolacieho súdu v jeho prvom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

30. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca s tým, že žalovaní počas konania a ani v podanom dovolaní neuviedli žiaden argument, ktorý by vyvrátil tvrdenia žalobcu, a preto považuje dovolanie žalovaných za nedôvodné. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalovaných zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podali včas spoločne obaja žalovaní, zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaných nie je dôvodné.

32. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

33. Dovolanie podľa ust. § 420 písm. f/ CSP je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

34. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

35. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť

iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

36. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

37. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

38. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Zo zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody, a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

39. Dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali z ust. § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

K prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP

40. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

41. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

42. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

43. Najvyšší súd konštatuje, že dovolatelia vznášajú totožné námietky a argumenty ako tie, ktoré uplatnili už pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, pričom sa s nimi už vysporiadali súdy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí a žalovaným dali na ne relevantné odpovede. Dovolatelia založili prípustnosť dovolania na ustanovení § 420 písm. f/ CSP, keď v podanom dovolaní vytýkali, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentami dovolateľov.

44. Za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného

súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

45. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názormi vyslovenými súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozhodnutia, nemožno túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

46. V tu posudzovanom prípade je z rozsudku odvolacieho súdu zjavné, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s Nálezom ústavného súdu, že žalovaní nesprávne sankcionovali žalobcu podľa ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE, a to stratou nároku na podporu v kalendárnom roku 2015, pretože sankciou podľa ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE sú postihovaní výrobcovia elektrickej energie, ktorý nespĺňajú povinnosti stanovené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona o POZE. Porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 4 zákona o POZE je sankcionované podľa ust. § 16 zákona o POZE, čím sa môže výrobca elektrickej energie dopustiť správneho deliktu, ktoré postihuje Štátna energetická inšpekcia. Porušenie povinnosti nastalo ešte zo strany prechádzajúceho prijímateľa podpory, nie zo strany žalobcu, a teda konanie žalovaných vyhodnotil ako nezákonné. Odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytkáť, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, resp. žalovaných. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa s odvolacími námietkami žalovaných zaoberal, tieto zhodnotil a dostatočne objasnil, prečo potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

47. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v časti namietaného výroku rozhodnutia vo veci samej spĺňa zákonné kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou. Súdom prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

48. Najvyšší súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

49. K žalovaným namietanej záväznosti názormi vyjadrenými v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, za ktorú súd prvej inštancie ako aj odvolací súd považoval nález ústavného súdu, s ohľadom na časti, ktoré si mali súdy osvojiť ako právny názor vyššej autority, pričom podľa žalovaných názor Ústavného súdu SR vo vzťahu k § 4 ods. 4 zákona o POZE, nemôže byť posudzovaný ako právny názor najvyššej súdnej autority, keďže predmetom nálezu bola iná právna otázka (súlady s § 4 ods. 3 s Ústavou SR), dovolací súd musí zdôrazniť nesprávnosť takýchto námietok dovolateľov. Je potrebné poukázať na čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V ods. 3 predmetného článku je upravená výnimka, v zmysle ktorej, ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená prax treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie (sp. zn. 6Cdo/129/2017). Dovolací súd tiež poukazuje na znenie Veľkého komentára CSP, vo vzťahu k čl. 2, ktorý uvádza: „V oblasti explikovaných ako „najvyššie súdne autority“ je potrebné článok 2 vykladať vo funkčnej jednote s článkom 3 v tomto zmysle je jednoznačné, že za najvyššie súdne autority možno sémanticky dosadiť: i) Ústavný súd Slovenskej republiky, ii) Najvyšší súd Slovenskej republiky, iii) V oblasti ich kompetenčného dosahu na univerzum úvahy „civilný proces v Slovenskej republike“ i Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie.“ (viď Števcík M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, str. 32).

50. Nemožno sa teda stotožniť s tvrdením žalovaných, že názor ústavného súdu vyjadrený v jeho Náleze nie je názorom jednej z najvyšších súdnych autorít. Ústavný súd sa v Náleze nevenoval výlučne problematike ústavnosti § 4 ods. 3 zákona o POZE, ale tiež sa vyjadril k interpretácii ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE, aj keď len stručne, ale jednoznačne zaujal názor, že na ust. § 4 ods. 4 až 7 sa sankčný mechanizmus podľa ust. § 4 ods. 3 nevzťahuje. Ak by odvolací súd nerespektoval právny názor najvyššej súdnej autority - ústavného súdu, tak by takéto rozhodnutie mohlo napĺňať určité znaky svojvoľného rozhodnutia.

Žalovaní vo svojom dovolaní v zásade pritom poukazovali len na časti nálezu, ktoré mali všeobecný charakter. K uvedenému dovolací súd konštatuje, že nie je možné si len účelovo vybrať časti z rozhodnutí, ktoré sa hodia sporovej strane a majú voči nej priaznivejší charakter, bez ohľadu na ostatné skutočnosti a závery uvedené v danom rozhodnutí.

51. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných.

52. Dovolací súd tak dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, resp. svojvoľné.

Námietka nedostatočného, resp. nepreskúmateľného rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie preto v posudzovanom prípade nezakladá vadu známosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by znamenala porušenie práva žalovaných na spravodlivý súdny proces. Dovolanie žalovaných preto v tejto časti nie je prípustné ako ani dôvodné.

K prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

53. Dovolatelia ďalej prípustnosť svojho dovolania vyvodzovali aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

54. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/216/2017). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

55. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

56. Dovolací súd k uvedenému dáva do pozornosti, že predovšetkým v oblasti energetiky existuje skupina právnych predpisov, ktoré majú charakter tak predpisu verejného práva, ako aj predpisu súkromného práva (viď napr. zákon č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike, zákon č. 251/2012 Z. z. o energetike, ako aj zákon o POZE), kedy je nevyhnutné rozlišovať, či konkrétne zákonné ustanovenie upravuje vzťahy medzi subjektmi súkromného práva, alebo ide o ustanovenie, ktoré má verejnoprávny charakter [a napr. sa týka vzťahu medzi subjektom verejného práva (napr. ÚRSO - pozn. dovolacieho súdu) a subjektom súkromného práva (výrobca elektriny, prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy) alebo (správneho) konania vedeného príslušným orgánom verejnej moci].

57. Zákon o POZE aj napriek tomu, že obsahuje viacero inštitútov verejnoprávnej povahy, upravuje aj vzájomné práva a povinnosti medzi subjektmi súkromného práva, na ktoré nemožno hľadiť optikou verejného práva. K vzťahom súkromnoprávnej povahy ústavný súd priradil predovšetkým vzťahy medzi výrobcami energie z OZE a prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav, ktoré sú vo svojej podstate regulované ustanovením

§ 4 ods. 3 zákona o POZE. S prihliadnutím na vnútornú konštrukciu nadväzujúcich ustanovení zákona o POZE ústavný súd v Náleze vyvodil, že ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o POZE vo svojej podstate predstavujú hypotézu právnej normy obsiahnutej v napadnutom ustanovení § 4 ods. 3 zákona o OZE, pričom povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o POZE majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Cez prizmu súkromnoprávneho vzťahu výrobcu elektriny z OZE a prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy je podľa záveru ústavného súdu z hľadiska aplikácie § 4 ods. 3 zákona o POZE podstatný vzťah medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi regionálnych distribučných sústav. Tento záver podľa ústavného súdu potvrdzuje predovšetkým skutočnosť, že práva podľa

§ 4 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o OZE si výrobcovia elektriny môžu uplatňovať vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, a nie ÚRSO, prípadne inému orgánu verejnej správy.

58. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o POZE, podpora výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpora výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou sa zabezpečuje odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty.

59. Podľa § 3 ods. 1 písm. c/ zákona o POZE, podpora výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpora výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou sa zabezpečuje doplatkom.

60. Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona o POZE, podpora výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpora výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou sa zabezpečuje prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy.

61. Podľa § 3 ods. 4 písm. b) zákona o POZE, podpora podľa odseku 1 písm. c) sa vzťahuje na všetku elektrinu vyrobenú vysoko účinnou kombinovanou výrobou v zariadení na kombinovanú výrobu s celkovým inštalovaným výkonom do 5 MW vrátane.

62. Podľa § 4 ods. 2 zákona o POZE, výrobca elektriny s právom na podporu je povinný

- predložiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy potvrdenie o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov energie alebo potvrdenie o pôvode elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou výrobou vydané za predchádzajúci kalendárny rok,
- oznámiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, s ktorým má uzavretú zmluvu o dodávke elektriny, predpokladanú charakteristiku svojej dodávky v termínoch uvedených v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, ak celkový inštalovaný výkon zariadenia je väčší ako 1 MW,
- oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len "úrad") a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c), vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok; pri zariadeniach výrobcu elektriny uvedených do prevádzky po 15. auguste je výrobca elektriny povinný informovať prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy o využití práva podľa odseku 1 najneskôr 30 dní pred uvedením zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky,
- vrátiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy doplatok podľa § 3 ods. 1 písm. c), ktorý mu bol vyplatený v rozpore s podmienkami podpory podľa tohto zákona.

63. Podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE, výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2, si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b) a c) na nasledujúci kalendárny rok.

64. Podľa § 4 ods. 4 zákona o POZE, výrobca elektriny kombinovanou výrobou, ktorému bolo vydané potvrdenie o pôvode elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou výrobou za predchádzajúci kalendárny rok, si uplatňuje v roku vydania tohto potvrdenia podporu podľa odseku 1 písm. b) a c). Ak sa v nasledujúcom kalendárnom roku nepreukáže, že vyrábala vysoko účinnou kombinovanou výrobou, je povinný doplatok podľa odseku 1 písm. c) vrátiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla. Ak si neuplatnil právo na doplatok podľa odseku 1 písm. c) a na základe vydaného potvrdenia o pôvode elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou výrobou preukáže, že elektrinu vyrábala vysoko účinnou kombinovanou výrobou, môže si na takto vyrobenú elektrinu uplatniť do konca roka právo na doplatok podľa odseku 1 písm. c).

65. Podľa ust. § 8 ods. 2 veta prvá zákona o POZE, potvrdenie o pôvode elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou výrobou vydáva úrad výrobcovi elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou na základe žiadosti.

66. Podľa § 18e ods. 1 zákona o POZE, podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov

energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, zostávajú zachované podľa doterajších predpisov.

67. Dovolateľom formulovaná otázka, či povinnosť výrobcu elektriny vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa ust. § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej povinnosti vrátiť doplatok (bez časového ohraničenia) podľa ust. § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE, a teda, či porušením povinnosti podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE dochádza k porušeniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE bez možnosti následnej liberácie v dôsledku vrátenia doplatku po lehote uvedenej v § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE, opomína výrazné nepresnosti v zákonnej dikcii, kedy ani odpoveď na to, či ide v prípade odseku 4 o špeciálnu úpravu k odseku 2 písm. d/, nedokáže dať priamu odpoveď na to, ako v takto nepresne formulovanej legálnej dikcii pristupovať k interpretácii sankcie formulovanej odsekom 3. Z toho vyplýva aj následná nepresnosť a hypotetická otázka uvádzaná dovolateľom ako podstatná a nadväzujúca, či sa sankčný mechanizmus nemožnosti uplatnenia podpory podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE vzťahuje aj na § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE (nakolko konkretizuje ust. §4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE) v prípade žalobcu, ktorý síce porušil povinnosť vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE avšak následne, po stanovenej lehote, tento doplatok vrátil. Je zjavné, že úplne opomína skutočnosť, že v danej veci nedošlo podľa záverov konajúcich súdov k porušeniu tejto povinnosti, keď zákonná dikcia nedáva presný návod, ako vyložiť plynutie času vo vzťahu k určenej lehote 15. apríla, keď je zjavné, že takýto dátum môže byť ako dátum roka nasledujúceho po roku, v ktorom k samotnej výrobe dochádzalo (tu 2013), alebo sa vzťahuje až na rok, ktorý nasleduje po tom, ako bolo výrobcovi vydané potvrdenie o pôvode elektriny (tu 2014). Nemožno tak v právnej otázke podsúvať premisu, že k porušeniu došlo a pýtať sa, či za také porušenie má nasledovať sankcia, ktorá zákonom vôbec s touto povinnosťou spojená nie je. Podstatným je v tomto kontexte aj ten moment, že povinnosť upravená odsekom 2 písm. d/ je „bezzubá“, neobsahuje žiaden termín na vrátenie doplatku, potom sankcia na túto povinnosť nadväzujúca v odseku 3 nemôže byť sankciou, ktorá v súkromnoprávnom vzťahu má viesť k odňatiu zákonného práva na podporu. V zásade presne z takéhoto interpretačného postupu vychádza aj súdmi nižšej inštancie uvádzaný záver formulovaný Nálezom, ktorý odmieta prenos lehôt formulovaných odsekom 4 pre účely sankcie podľa odseku 3.

68. Tu len na okraj treba uviesť aj kontext toho, že ide o výklad zákona v dvoch rôznych zneniach, a to do 31.12.2013 a následne od 1.1.2014, čo počas celého konania ako súdy, tak strany sporu ponechali viacmenej ako nepovšimnuté, hoci, na riešenie danej situácie to má výrazný vplyv. Znenie dotknutej právnej úpravy účinné do konca roka 2013, v ktorom aj relevantná výroba elektriny z OZE prebiehala, v odseku 3 neobsahovalo odkaz na písmená c/ a d/ odseku 2. Rozpor vzniká až pri posudzovaní tohto ustanovenia účinného od 1.1.2014, kde sa už takýto odkaz (na celý odsek 2) nachádza. Cieľom prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o POZE, ktorý sa práve na účinnosť novely zákona o POZE č. 382/2013 Z. z. vzťahuje, bolo zakotviť nemennosť podmienok vzniku práva na podporu (definovaných v § 3 zákona o POZE) pre subjekty, ktorých zariadenia boli uvedené do prevádzky pred 1.1.2014 z dôvodu zachovania právnej istoty, stability, ochrany už nadobudnutých práv a dodržania zásady zákazu pravej retroaktivity. Ustanovenie § 18e ods. 1 zákona o POZE sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré sú upravené v § 3 zákona o POZE, a preto nemôže byť toto ustanovenie aplikované na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o POZE. Ustanovenie § 18e ods. 1 má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny.

69. Podľa tvrdenia dovolateľov v danom prípade jednou z kľúčových otázok pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo, či povinnosť výrobcu elektriny vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej povinnosti vrátiť doplatok (bez časového ohraničenia) podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE, resp. o konkretizáciu tohto ustanovenia. Dovolateľ sa vlastne pýta, či porušením povinnosti podľa § 4 ods. 4 zákona o POZE dochádza k porušeniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona, hoci samotné písmeno d/ žiadnu lehotu neobsahuje. Irelevantnou sa potom stáva tá časť otázky, ktorá už len s poukazom na daný skutkový stav upresňuje, či sa na sankčný mechanizmus nemožnosti uplatnenia podpory podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE vzťahuje aj § 4 ods. 4 druhá veta zákona o POZE (nakolko konkretizuje ust. § 4 ods. 2 písm. d/) v prípade žalobcu, ktorý (podľa dovolateľov) porušil povinnosť vrátiť doplatok prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15. apríla podľa § 4 ods. 4 zákona o POZE avšak následne, po stanovenej lehote, tento vrátil. Tu je podstatným práve akcent na tú skutočnosť, že snaha previazať znenie písmena d/ odseku 2 s plynutím času tak, ako to pre špecifikovaných (teda nie všetkých) výrobcov elektriny vymedzuje odsek 4, nie je správna. Odsek 4 výslovne upravuje postupy v prípade dvoch rôznych situácií, ktoré priamo nesúvisia so spôsobom formulácie sankcie v odseku 3, a aj to len vo vzťahu k jednej skupine výrobcov elektriny.

70. Ohľadom námietky žalovaných, že súd v rámci právneho posudzovania veci neuvažoval o aplikovaných právnych normách, ich obsahu, zmysle a účele ako aj ich vzájomnom vzťahu, či dôvodoch pre ich aplikáciu, tak s tou námietkou sa nie je možné stotožniť.

Súdy nižšej inštancie sa zaoberali právnym posúdením (súd prvej inštancie v bodoch 57 až 61 odôvodnenia), kde sa vyjadril k výkladu ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE, pričom sa stotožnil s názorom ústavného súdu a jeho výkladom ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE. Právne posúdenie vecí odvolacieho súdu je obsiahnuté v ods. 21 až 24 jeho rozhodnutia, kde sa tento tiež stotožnil s nálezom ústavného súdu, pričom svoje dôvody ešte rozšíril o vlastný názor, vo vzťahu k správnosti záverov konštatovaných v rozhodnutí súdu prvej inštancie, týkajúcich sa výkladu k ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE, a neopieral sa len o názor uvedený v náleze ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené sa nemožno stotožniť s tvrdením žalovaných, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, sa opierali len o názory prezentované v náleze, keď vyvodili aj vlastné závery k výkladu ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE a rovnako k § 4 ods. 4 zákona o POZE.

71. Nález ústavného súdu síce rozhodoval o ústavnosti ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE, pričom sa však vyslovil aj k rozsahu jeho aplikovateľnosti vo vzťahu k ust. § 4 ods. 2 daného zákona, čo je v prejednávanej veci kľúčovým. Uviedol rozsah sankcie podľa § 4 ods. 3 daného zákona, teda aj za porušenie akých povinností sa táto sankcie uplatní. Tiež poukázal na to, že už pred prijatím novely (č. 382/2013 Z.z.), porovnávajúc ju so znením zákona po jej prijatí, bolo účelom ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE (podľa skoršieho znenia) ustanoviť právne dôsledky nesplnenia povinností uložených výrobcom elektriny (ust. § 4 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o POZE), pričom novelizáciou došlo od 1.1.2014 len k zmene, resp. rozšíreniu týchto právnych dôsledkov. Je zrejmé, že účelom sankcie podľa ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE bolo postihovať nesplnenie povinností podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o POZE, ktoré sú vymedzené určitým jednoznačným spôsobom.

72. Ústavný súd jasne v náleze uviedol, že sankcia podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE sa aplikuje na porušenie povinností výrobcu elektriny vo vzťahu k ust. § 4 ods. 2 zákona o POZE, a vzhľadom na uvedené je porušenie týchto povinností sankcionované stratou práva na podporu - „účelom § 4 ods. 3 tohto zákona už podľa jeho pôvodného znenia bolo ustanoviť právne dôsledky nesplnenia niektorých povinností, ktoré tento zákon výrobcom elektriny ukladá /konkrétne išlo o povinnosti ustanovené v § 4 ods. 2 písm. a) a b) tohto zákona/. Novelizáciou zákona o podpore OZE vykonanou zákonom č. 382/2013 Z.z. došlo s účinnosťou od 1. januára 2014 „len“ k zmene, resp. rozšíreniu týchto právnych dôsledkov.“ Z uvedeného možno vyvodíť, že len za nesplnenie niektorých povinností

sa vzťahuje sankcia strata podpory (konkrétnejšie povinnosti podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o POZE) podľa ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE, teda nie povinností, ktoré sú uložené odsekom 4.

73. Sankciou uvedenou v ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE majú byť teda postihovaní výrobcovia elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, ktorí si neplnia povinnosti podľa ust. § 4 ods. 2 zákona o POZE. Účelom, resp. zmyslom sankcie vyjadrenej v ust. § 4 ods. 3 zákona o POZE nebolo podľa dovolacieho súdu postihnúť touto sankciou akékoľvek porušenie ustanovenia daného zákona, ale len konkrétne porušenie výrobcov energie z obnoviteľných zdrojov uvedených v § 4 ods. 2 zákona o POZE. Pokiaľ odsek 2 písmeno d/ neobsahuje lehotu na vrátenie doplatku, ktorá jednoznačne (pre všetkých výrobcov elektriny s právom na podporu) takúto povinnosť predpokladá, potom nemožno analogicky aplikovať lehoty upravené pre jednu skupinu takýchto výrobcov a dovodiť sankciu, ktorá sa prieči účelu samotnej normy.

74. V ďalšom ústavný súd tiež uviedol že „...ústavný súd považuje za žiaduce (nad rámec návrhu skupiny poslancov) uviesť, že popri povinnostiach ustanovených v § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE ustanovuje výrobcom elektriny s právom na podporu aj ďalšie povinnosti ustanovené v § 4 ods. 4 až 7 tohto zákona. Na porušenie týchto povinností sa však skupinou poslancov namietaný sankčný mechanizmus ustanovený v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE nevzťahuje. Z ustanovení § 16 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona o podpore OZE totiž vyplýva, že porušením týchto povinností sa výrobcovia elektriny s právom na podporu dopustia správnych deliktov, ktoré sú sankcionovateľné uložením pokuty Štátnou energetickou inšpekciou podľa § 16 ods. 2 písm. a/ tohto zákona.“

75. Ohľadom ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE možno konštatovať, že touto sankciou sa sankcionuje výrobca elektrickej energie v prípade, keď nevráti doplatok v lehote do 15.4., podstatným je teda dodržanie tejto lehoty, nie to, či bol doplatok ne/oprávnené vyplatený a v rozpore s podmienkami podpory.

76. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR porušenie povinnosti vyjadrené v ust. § 4 ods. 4 je postihované podľa § 16 ods. 1 písm. c/ zákona o POZE, a preto sankcia straty práva na podporu podľa § 4 ods. 3 zákona o POZE sa nevzťahuje na porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 4 zákona o POZE. Tento názor je vyjadrený určito a zrozumiteľne, konštatujúc, že sankcia podľa § 4 ods. 3 sa neaplikuje na porušenie ust. § 4 ods. 4 až 7 zákona o POZE. Ústavný súd v odôvodnení vyslovil rozsah sankcie podľa ust. § 4 ods. 3 zákona, a teda aj za porušenie akých povinností sa sankcia na stratu podpory môže uplatniť. Tiež konštatoval, že porušenie ust. § 4 ods. 4 až 7 zákona o POZE je sankcionované podľa ust. § 16 daného zákona, kde pokutu ukladá Štátna energetická inšpekcia, čo bolo podľa ústavného súdu dostačujúce.

77. Vo vzťahu k druhej otázke týkajúcej sa nesprávneho určenia lehoty, dokedy má byť doplatok výrobcom elektrickej energie vrátený, dovolací súd poukazuje na to, že v ust. § 8 ods. 2 veta prvá, zákona o POZE, tento nestanovuje pre ÚRSO akúkoľvek (žiadnu) lehotu na vydanie potvrdenia pre elektrinu vyrobenú vysoko účinnou kombinovanou výrobou. Potom požiadavka uvedená v ust. § 4 ods. 4 zákona o POZE, kde je stanovená lehota pre preukázanie množstva elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou metódou, je do konca nasledujúceho kalendárneho roku, a teda v prípade žalobcu to bolo do konca roka 2014. Dovolací súd poznamenáva, že uvedená úvaha sa odvíja od toho, že zo zákona o POZE pri výrobcach elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie určuje lehotu pre vydanie potvrdenia ÚRSO-m, avšak v prípade vydania potvrdenia o pôvode elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou metódou zákon neustanovoval lehotu, v ktorej mal ÚRSO vydať potvrdenie. Z rovnakých úvah vychádzali aj súde nižších inšancií a dovolací súd tejto úvahe nemôže vytknúť iracionálnosť alebo nedostatok ústavne konformnej interpretácie zákonom neurčitým spôsobom ustanovenej lehoty.

78. Napokon, z rozhodnutí súdov nižšej inštalácie zjavne vyplýva najdôležitejší záver, a to ten, že žalobca nemal povinnosť vrátiť doplatok, keďže on sa stal výrobcom pre účely posudzovania nároku na doplatok až od roku 2014, pričom povinnosť vrátiť doplatok za rok 2013 sa viazala na výrobcu, ktorému dané zariadenie patrilo v danom období a ktorému bol tento v relevantnom období aj vyplatený. Z ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE vyplýva, že povinnosť vrátiť neoprávnene vyplatený doplatok sa vzťahuje na subjekt, ktorému sa doplatok vyplatil, ktorým ale v tomto prípade žalobca nebol („...vrátiť prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy doplatok podľa § 3 ods. 1 písm. c), ktorý mu bol vyplatený v rozpore s podmienkami podpory podľa tohto zákona.“).

Právo na podporu vznikne výrobcovi elektriny, pokiaľ splní povinnosti stanovené zákonom, pričom nie je závislé na existencii práva na podporu predchádzajúceho výrobcu elektrickej energie (prevádzkovateľa zariadenia). Zo znenia § 4 ods. 2 písm. d/ zákona o POZE sa sankcia podľa § 4 ods. 3 vzťahuje na výrobcu elektrickej energie a nemožno ňou postihovať samotné zariadenie na výrobu elektriny.

79. Dovolací súd tak uzavrel, že právo na podporu podľa ust. § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o POZE vzniká výrobcovi elektriny, ktorý spĺňa zákonom ustanovené predpoklady, pričom nie je závislé na splnení podmienok pre vznik podpory výrobcom, ktorý bol predchádzajúcim prevádzkovateľom tohto zariadenia pre účely posudzovania splnenia podmienky formulovanej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. d/ v spojení s odsekom 3 tohto ustanovenia. Nevrátenie doplatku výrobcom elektriny (predchádzajúcim prevádzkovateľom zariadenia) nemôže mať vplyv na možnosť vzniku práva na podporu subjektu odlišného od toho, ktorému povinnosť vznikla.

80. Dovolací súd tak dospel k záveru, že žalovaní nedôvodne odvolaciemu súdu vytýkali nesprávne právne posúdenie vecí, teda ich dovolanie smeruje proti vecne a právne správne rozhodnutiu odvolacieho súdu, a v súlade s ust. § 448 CSP dovolací súd tak dovolanie ako nedôvodné zamietol.

81. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

82. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.